

Låsby

TEKST OG ILLUSTRATION AF SØREN JESSEN

ANGT UDE PÅ LANDET lå en lille, dejlig landsby lige midt mellem to storbyer. Når folk fra den ene storby skulle mødes med folk fra den anden storby, foregik det tit over en kop kaffe eller en god middag på landsbyens kro. Når folk så havde spist sig mætte, gik de af og til en tur i landsbyen, og nogle blev klippet hos frisøren, andre købte en blomst hos blomsterhandleren, og andre igen skulle lige have et par kager hos bageren, inden de kørte tilbage til den storby, de kom fra.

Landsbyen lignede alle andre små hyggelige landsbyer bortset fra, at dem der boede i byen var meget, meget lykkelige. Hvorfor var de så lykkelige, spørger du nok. Tjah, måske var det fordi, de syntes, de levede trygt og godt. De havde, hvad de skulle bruge, og de kunne klare sig selv.

En dag kom der en låsesmed til kroen. Han faldt i snak med krofatter og viste, hvordan han kunne dirke låsen i kroens fordør op på tre sekunder.

»Pyt med det,« sagde krofatter. »Der er ikke nogen, der stjæler her i byen.«

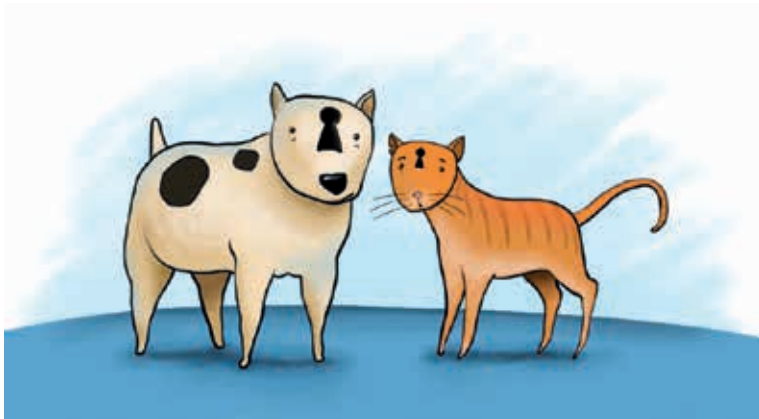
»Det er da herligt,« sagde låsesmeden og smilede. »Men her er alligevel mit visitkort. Så kan du altid få fat i mig – verdens bedste låsesmed.«

»Verdens bedste?« sagde krofatter.

»Yep,« svarede låsesmeden kækt. Og så tømte han sin kaffekop, vinkede farvel og kørte videre – ud af byen.

Selvsamme nat var der indbrud i kroen. For første gang i 100 år. Og tyven havde hugget det store maleri af krofatters tipoldefar – ham der havde startet kroen i sin tid. Det blev krofatter meget ulykkelig over. Så kom han i tanke om låsesmeden, fandt hans visitkort og ringede til ham. Låsesmeden kom en halv time senere og gik straks i gang med at skifte låsen i kroens dør.

Byens frisør kom i det samme forbi, og da hun hørte om tyveriet og så den store fine lås, som kroen nu havde fået, ville hun også have sådan en. Og da blomsterhandleren så frisørens nye lås, ville hun også have sådan en, og da bageren så blomsterhandlerens nye lås, ville han også have sådan en – og så gik det stærkt. Alle folk i landsbyen bestilte låsesmeden til at sætte låse på alt det, de var bange for at miste: deres fjernsyn, deres potteplanter, deres lænestole og sofaer, malerier og lamper, hunde og katte – ja, selv hinanden.

»Men hov,« sagde låsesmeden en dag, »det er jo kun de indendørs ting. Hvad med alt det udenfor husene?« Der gik et gys gennem folk. Selvfølgelig! Låsesmeden havde ret. Der var så meget mere, de kunne miste. Det måtte ikke ske. Så fik de låsesmeden til at sætte lås i barnevogne, vejskilte og gadelygter. Hvert træ i skoven blev forsvarligt låst, selv ka-

niner, rådyr og egern. Det var en meget dygtig låsesmed, de havde fået fat i.

Endelig var folk tilfredse. Og trygge. Nu kunne der ikke ske dem noget ondt. »Men hov,« sagde låsesmeden. »Hvad nu hvis der er nogen, der vil løbe med hele byen?« Der gik et gys gennem folk. Hvorfor havde de ikke tænkt på det noget før? Det var da klart, at det kun var et spørgsmål om tid, før det ville ske. De tiggede og bad låsesmeden om at gøre noget ved det. Så det gjorde han.

Landsbyen var så lille, at der kun gik én vej igennem den. Låsesmeden fik derfor sat kraftige bomme hen over vejen i begge byens ender, og hver bom blev låst med nogle kæmpestore låse, som blev hentet i Schweiz.

Endelig kunne folk slappe af. Der var ikke noget at komme efter. Byen var helt sikker, og folk kunne igen nyde livet og gå rundt og være lykkelige. De besluttede sig for at ændre byens navn. Den kom til at hedde Låsby. Dens motto blev: *Låsby – det er helt sikkert.*

Men folk fra storbyerne mødtes aldrig mere midtvejs for at drikke kaffe eller spise en god middag på kroen, de blev ikke klippet hos frisøren, købte ikke blomster hos blomsterhandleren eller kager hos bageren. De ville gerne, men de kunne ikke komme ind.